

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Ε. ΜΑΝΤΕΝΙΑ

Ο ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Ο φιλάργυρος έπαισε άναίσθητος στην άγκαλιά του εξάδελφου του...

λάτι, όπως είπατε, το είχε κληρονομήσει ο δούξ απ' τους προγόνους του. Οι κτήσεις του, γεμάτοι προικιστές και λεμονιές, έφταναν ως τη θάλασσα. Τα σαλόνια του μεγάλου, τεράστια, πολυτελέστατα επιπλωμένα (άπο τους προγόνους του, φυσικά), θά μπορούσαν να χωρέσουν δύο της άριστοκρατίας της Νεαπόλεως. Και ξέρετε τί θά πη αυτό ; Στη Νεάπολι όλος ο κόσμος είνε άριτοκράτες...

Ο Ντ' Όστρι είχε χοιμάτα μετροτά...άμετρητα έκτατομύμια, απίτια σ' όλες τις συναντιες, κτήματα, ύποστατικά. Έξοισε όμως τριτόνους κάθε μέρα λίγα μακαρόνια με ντυμάτα και σόσα από τους κήπους του. Όχι βέβαια από λιτότητα ή για να ζάνη διατά, μα για να μίν ζοδεύη. Η άράγες είχαν άφανεί σημαίες ολόκληρες στα ταβάνια των σαλονιών του μεγάρου του, ή σκόνη είχε θαιπιστεί και χρυσά και άσημια σερβίτσια και ή μετασότης ταπεινότητας των επίπλων εστάσαν, σκεπασμένες με τα καλιματά τους. Χρόνια και χρόνια έμειναν κλειστές ή πόρτες των σαλονιών.

Ποτέ άφωτός ή φίλος δέν χύτησε την πόρτα του μεγάρου, γιατί όλοι στη Νεάπολι ήξεραν πως στην καρδιά του δούξου Ντ' Όστρι ούτε συμπαθεία, ούτε συμπόνια ύπήρχε.

Κι αυτός καθόταν στο μεγάλο του, ζακωροφίλως, γουσουήης, γκρινιάζοντας διαρκώς την καίμενη τη δούκισσα, γιατί, λέει, έπαιξε το χειμωπαρμένο κομπολόι της όταν έκανε την προσευχη της και το έτριβε, ελαττώνοντας έτσι το βάρος και την αξία του χειμωπαριού !...

Στο μεγάλο του Ντ' Όστρι μόνον ο μαρκήσιος Ντέ Μπλεκαστέλλο γάβταν δεκτός. Κι' αυτός όχι για τα μαύρα μάτια του, μα γιατί ήταν γέρος και ο Ντ' Όστρι, που ήταν ο πιο στενός συγγενής του, έπρόκειτο να τον κληρονομήση.

Ο γέρο - μαρκήσιος Ντέ Μπλεκαστέλλο ήξερε με τί κληρονόμιο είχε να ζάνη και του σάραμσε μα δουλειά, που ο ταγκουήνης δέν την έζωχασε ούτε κι' όταν πέθανε...

Μιά βδομάδα, δηλαδή, από της 1ης 'Απριλίου έστειλε σ' όλους τους εγγενείς της Νεαπόλεως την έξης προσκληση :

«Ο δούξ και ή δούκισσα Ντ' Όστρι παρακαλούν τον κύριον να τιμήση διά της παρουσίας του τον μεγάλο χορό, που θα δώσουν το Σάββατο, 1ην 'Απριλίου 18... στις 9 το βράδυ άκρίως».

Η προσκλησις αυτή άναστάτωσε τη Νεάπολι. Χορός στο μεγάλο του Ντ' Όστρι ; Κι' ο Βεζουβίος άν βοήλιασε στη θάλασσα, θύκανε λιγώτερη κατάληξη. Έντοίτους άλλοι από περιέργεια κι' άλλοι από εγγένεια, όλοι άποφάσαν να πάνε στο χορό. Η μόδιστρος όλες μη-χανον τουλάχιστες για τους προσκαλεσμένους.

Τέλος έφτασε ή βροδεία του γορού. Στο μεγάλο του Ντ' Όστρι όλοι ήσαν σκεπτινά. Γιατί όλος ο κόσμος ήξερε πως εκείνο το βράδυ έπρόκειτο να δοθη γορός στο σπίτι του και μονάχα αυτός δέν είχε καμιά ιδέα. Καθόταν σε μιá πολυθρόνα, κοινασμένος από το δρόμιο που έκανε το άπόγευμα, πηγαίνοντας πέδω σε μιá μακρινή συνοικία για να ζάνη ένος άφωτού έξωσι, που δέν είχε να του δώση το νοίκι.

Έξαφνα άκούστηκε χροτός άμαξιο στην αυλή.

—Ποιος διάβολος νάμια τέτοια άρα ; ρώτησε άνησχα ο δούξ Ντ' Όστρι.

—Ο μαρκήσιος Ντέ Μπλεκαστέλλο, ποιος άλλος ! άπάντησε ή δούκισσα.

—Και δέν μπορεί νάγχετα την

ήμερα ; Είν' άνάγκη να μās βάζη το βράδυ σε έξωδα, ν' άνάμωμε λάμπες για το χατήρι του ;

Μά πών τελειώσει τη φράση του, άκούστηκε στην αυλή ο χροτός δειντέρου, ύστερα τρίτου άμαξιο και σε λίγο κι' άλλων άμαξιών πολλών.

—Τί πάει να πη αυτό ; ρώτησε ο δούξ.

Μά την ίδια στιγμή ή πόρτα του σαλονιού άνοιξε και μπήκαν μέσα τρεις οικογενείες εγγένες, ντυμένες με τις πιο πολυτέλεις τουλάχιστες.

Βλέποντάς της ή δούκισσα, έκανε το σταυρό της κι' ο δούξ άποσπολόθηρε.

—Ερχόμαστε λίγο νωρίς, έλεγαν οι επισκέπτες, μα ή πρόσκλησις σας έλεγε για τις έννιά!...

—Τί ενεγνικό από μέρος σας να μās καλέσετε !... έλεγαν οι άλλοι.

—Νά σας καλέσω ; Έγώ ; Ποιον να καλέσω ; μοιμοιωήης ο δούξ, μη ξέροντας τί να ύποσθη, ένω ή δούκισσα έτρεχε ν' άναίρη να κερια τον πολυκαλιόν του μεγάρου, άπειραχτα από χρόνια και χρόνια.

Έντωμεταξύ έφταναν κι' οι άλλοι προσκαλεσμένοι, πλήθος... Όλόκληρο κήμα χορού και μεταξιο εγγένια τα σαλόνια... Μαρκήσιες και δούκισσες μνημονές, κόντηδες, δοίτες, στρατηγιο χριστοστοινοί...

Ο δούξ στην άρχη προσπάθησε να σβήνη ένα-ένα τα κεριά, που άναβε ή δούκισσα, μα μπρος σ' όλους τους άριστοκράτες της Νεαπόλεως, βλέποντας πως δέν μπορούσε να τους διώξη, έπαισε άτελειπωμένος στην πολυθρόνα του, κλαίγοντας τα κεριά που καίγοντοσαν και τα χαλιά, που τριβόντοσαν από τα πατήματα...

Οι προσκαλεσμένοι, βλέποντας την ύποδοχη που τους έγινε, παραξενωνόσαν κι' άρχισαν να καταλαβάνουν πως ζάποτος τους σάρασε αυτή την Πρωτοπριλιατική φάρσα. Υπέθεσαν πως ο Ντ' Όστρι ο ίδιος τους γέλασε για την Πρωτοπριλιατική κι' ήσαν έτοιμοι να τον σπύλουν καθός θά τοίπρεπε, όταν έξαφνα άκούστηκε μιá γλυκύη μουσική κι' ο ήχος ένος βάλς, παρέσαντα όλους στις λιανιστές στράφες του.

Ο δούξ Ντ' Όστρι, έξω φρενόνει, τάβηλε με τη δούκισσα.

—Εσύ μωιταίξες αυτό το παγκνίδι ; φωνάζε θυμωμένος.

Μά τη στιγμή έκείνη μπήκε μέσα ο μαρκήσιος Ντέ Μπλεκαστέλλο, ο όποιος, άκούγοντας τα τελευταία λόγια του Ντ' Όστρι, έσπενσε ν' άπάντηση με ήμεμια :

—Εγώ οργάνωσα αυτόν τον χορό !... Είνε μιá γερωνιτή μου ιδιοτροπία, κι' όποιος μου άντιλέγει, έγω τον άποζηλόνω...

Η φροβήρα αυτή άποστόμωσε τον δούξα Ντ' Όστρι, κι' ο μαρκήσιος Ντέ Μπλεκαστέλλο, στροφόμενος προς την δούκισσα, ελε :

—Πηγαίνετε να ντυθήτε, άγαπητή εξάδελγη. Στην κομπολοζιμαριά σας θά βρήτε ένα άφρομια χορού. Εφρόντισα για όλοι, μη σας νοιάξη... Το σουπέ θά είνε ύπεροχο...

—Το σουπέ ; Ποιο σουπέ ; τραύισε τρομαγμένος ο Ντ' Όστρι.

—Το σουπέ, εξάδελγη, άπάντησε ο μαρκήσιος, ο όποιος διαρκώς βυσαίνοντας τον φιλάργυρο... Παράγχα ένα σουπέ με σαλιάνια και τα λοιπά... Τί διάβολο ! Ένας δούξ Ντ' Όστρι, με τόσα έκτατομύμια, μπορεί να ζοδεύη μερικά χιλιάδες φράγκα, όταν δέχεται στο σπίτι του όλη την άριστοκρατία της πατριδας του...

—Χιλιάδες !... Ξεφώνησε ο φιλάργυρος.

—Δέν βαριέσαι, άγαπητή εξάδελγη, του ελε άμείλιτος ο μαρκήσιος Ντέ Μπλεκαστέλλο. Μερικές φροροχιλιάδες για το σουπέ και για τη μουσική κι' άλλες μερικές για το φρέμα και τα κομμάτια της δούκισσης... Τί είνε για πάντα τον πολυκατωμυροχο αυτό ; Μά τί ; Θυμώνεις για τα κομμάτια ; Μά μπορεί ένας δούξ Ντ' Όστρι να κληρονομήη τη γυναικία του χωρίς κομμάτια, όταν και ή τελευταία φροροκνίστα είνε φροτομένη μοιολάντια ; Μά τί χεις, εξάδελγη, τί έπαδες !...

Ο φιλάργυρος δούξ είχε σωριαστή άνάσθητος στην άγκαλιά του εξάδελφου του, προσβεβλημένος από άποληξία!... Τον έβλεπαν στο χορό, τον άβησαν με μιá νοσοκόμο να του βάζη ρωδες κομπρέσες στο κερύκι και οι άλλοι, κατ' έπιμονον άπαίτησαν του μαρκήσιου, έγόρεψαν, έφαγαν, έπιναν κι' έγλέντησαν ως το πρωί, μ' έξωδα του γέρου φιλαργύρου, έννοιαστα!

E. ΜΑΝΤΕΝΙΑ

Έντωμεταξύ έφθαναν και άλλοι προσκαλεσμένοι...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

"Αν θέλετε ν' άποκτήσετε φήμην ανθρώπου που τά ξέρει όλα, ματά βάθος, δέν έχετε παρά να συμφωνείτε με τις γνώμες όλων των ανθρώπων. Σουίττ

"Όποιος άγαπάει τη μητέρα του, δέν είνε ποτέ καλός.

"Αλ φερ Μυσσε... Η δόξα είνε ο έλεγχος της άρετής. Βω βε ν ά ρ γ κ